

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17CoP/27/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3718203084
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3718203084.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Ivana Kubínyiho a členiek senátu Mgr. Zuzany Holúbkovej a JUDr. Aleny Záhumenskej vo veci navrhovateľky: L. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XX, zastúpenej JUDr. Zuzanou Jankoviechovou, advokátkou so sídlom Považská Bystrica, M. R. Štefánika 157/45, proti osobe povinnej výživou: Y. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXX, T., zastúpenej JUDr. Mgr. Dušanom Divkom, MBA, advokátom so sídlom Považská Bystrica, Šoltésovej 346/1, o zvýšenie výživného na plnoleté dieťa, na odvolanie osoby povinnej výživou proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 14. januára 2019, č.k. 14Pc/20/2018-98 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku o zvýšení vyživovacej povinnosti p o t v r d z u j e .

Vo výroku o nedoplatku na zročnom výživnom rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že zročné výživné za obdobie od 23.10.2018 do 31.12.2018 vo výške 229,03 eur je osoba povinnou výživou zaplatiť k rukám navrhovateľky do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Žiaden z účastníkov n e m á nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zvýšil osobe povinnej výživou (otcovi navrhovateľky) vyživovaciú povinnosť k navrhovateľke (zo sumy 50 eur) na sumu 150 eur mesačne, ktorú je povinný platiť k rukám navrhovateľky vždy k 25. dňu v mesiaci vopred, počnúc dňom 23.10.2018, čím zmenil rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 17.08.2011, č.k. 8P/43/2011-40, vo zvyšnej časti návrh na zvýšenie výživného zamietol, osobe povinnej výživnou -otcovi navrhovateľky uložil povinnosť zameškané výživné za obdobie od 23.10.2018 do 31.01.2019 vo výške 493,55 eur zaplatiť do rúk navrhovateľky do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň súd rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie súd odôvodnil ust. § 62 ods. 1, § 75 ods. 1, § 78 ods. 1 Zákona o rodine a výsledkami vykonaného dokazovania, keď mal preukázané, že návrh navrhovateľky je čiastočne dôvodný. Uviedol, že navrhovateľka sa podaným návrhom domáhala zvýšenia výživného zo strany jej otca zo sumy 50 eur mesačne na sumu 300 eur mesačne, dňom podania návrhu. Návrh zdôvodnila zmenou pomerov na jej strane od poslednej úpravy pred viac ako 7 rokmi, keď študovala na L. v S. do júna 2018 a od septembra 2018 nastúpila na T. M. v M., mesačne platí za bývanie 164 eur, 50 eur za stravu, cca 40 eur za učebné pomôcky, 20 eur za mobil, 2x denne platí 0,83 eur za cestovanie MHD, hradí cca 9 eur mesačne cestovné vlakom. Ona býva v spoločnej domácnosti so svojou matkou, manželom matky a mladšou sestrou W., nar. XX.XX.XXXX, pričom jej matka poberá invalidný dôchodok v sume 124 eur a príjem 200 eur z polovičného úväzku v chránenej dielni. Uviedla, že jej otec býva v spoločnej domácnosti so svojimi rodičmi, teda neuhrádza výlučne sám náklady na domácnosť a je predpoklad, že jeho príjem sa od poslednej úpravy zvýšil, keď v čase pôvodného

rozhodnutia bol nezamestnaný. Súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania konštatoval, že od poslednej úpravy výživného v auguste 2011 uplynulo 7 a pol roka a od tejto doby došlo k zmene pomerov na strane navrhovateľky, ktorá je o 7 a pol roka staršia a došlo k zvýšeniu nákladov na jej výživu aj tým, že navštevuje VŠ vo vzdialenejšom meste (Trnava). K zmene pomerov došlo aj na strane jej otca -osoby povinnej výživou- keď do roku 2013 (teda aj v čase posledného rozhodnutia o výživnom v auguste 2011) pracoval na farme jeho otca s príjmom 200 eur až 300 eur mesačne, v súčasnosti na tejto farme už nepracuje a podľa jeho vyjadrenia sa necháva živiť svojou matkou z jej dôchodku, dostáva od nej cca 260 eur mesačne. Súd uviedol, že za situácie, že otec navrhovateľky, ktorý vo veku XX rokov nepracuje a necháva sa živiť svojou XX ročnou matkou (prípadne ak väčšinu svojich ekonomických vzťahov realizuje v rámci tzv. sivej ekonomiky), vychádzal pri stanovení výšky výživného z tzv. potencionalného príjmu. Vychádzajúc z toho, že otec navrhovateľky je vyučený zámočník, mohol by dosahovať príjem 5 eur/hod., čo predstavuje 800 eur mesačne brutto, resp. 645 eur netto. Vzhľadom na potreby navrhovateľky vo veku 19 rokov, potencionalný príjem otca navrhovateľky v sume cca 645 eur mesačne a n tú skutočnosť, že otec navrhovateľky už nemá ďalšiu vyživovaciu povinnosť, súd dospel k záveru, že výživné zvýšené na sumu 150 eur je primerané. Navyiac z výsledkov vykonaného dokazovania je zrejmé, že otec navrhovateľky mal z predaja darovaných pozemkov (od jeho otca) v roku 2017 príjem 10 000 eur a v roku 2018 príjem 8 000 eur brutto, pričom aj po predaji týchto pozemkov zostáva otcovi cca 7 000 m² obdobných pozemkov. Je teda podľa názoru súdu zrejmé, že otec navrhovateľky prostriedky na platenie výživného 150 eur aj reálne má, resp. môže si ich zadovážiť predajom pozemkov. Ďalej súd uviedol, že vyživovacia povinnosť otca k navrhovateľke trvá a bude trvať dovtedy, kým táto bude riadne pokračovať v štúdiu na VŠ. To však automaticky neznamená, že rodičia musia navrhovateľke platiť také výživné, aby navrhovateľka len z výživného uhradila všetky svoje výdavky súvisiace so štúdiom a so životnými nákladmi počas štúdia. Povinnosť rodičov platiť výživné je totiž limitovaná tým, aká je ich životná úroveň. V danom prípade sa životná úroveň rodičov navrhovateľky odvíja z toho, že pravidelné príjmy jej matky sú v sume 324 eur a otec by mohol dosahovať príjem 645 eur mesačne. Pri takýchto nízkych príjmoch sa skutočne môže stať, že vysokoškolské štúdium dieťaťa by mohlo predstavovať určitý luxus. Za takejto situácie potom neostáva iná možnosť, než aby aj už plnoleté dieťa získalo dodatočné príjmy (brigádami alebo študentskou pôžičkou), ktoré mu spolu s výživným umožnia financovať svoje životné potreby počas štúdia. Aj z tohto dôvodu súd výživné nezvýšil na žiadaných 300 eur. Súd zdôraznil, že pokiaľ otec navrhovateľky tvrdil, že nemôže pracovať zo zdravotných dôvodov, napriek odročenému pojednávaniu z dôvodu umožnenia otcovi predložiť o jeho nepriaznivom zdravotnom stave dôkazy, tieto dôkazy nepredložil. Súd dodal, že pretože výživné bolo zvýšené so spätnou účinnosťou, nie je fyzicky možné, aby otec navrhovateľky výživné za časť októbra 2018 a za november 2018 až január 2019 zaplatil v lehotách podľa § 76 ods. 1 Zákona o rodine, (teda, aby napr. výživné za január 2019 bolo zaplatené už v decembri 2018). Súd preto výživné za minulé obdobie vyjadril tak, že vyčíslil výšku nedoplatku za minulé obdobie pred rozhodnutím súdu s tým, že otcovi podľa § 232 ods. 3 CSP povolil sumu 493,55 eur (150 eur/31 dní x 9 dní + 3 x 150 eur) zaplatiť v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie o trovách konania súd odôvodnil ust. § 52 CMP.

2. Proti tomuto rozsudku podal prostredníctvom právneho zástupcu v zákonnej lehote odvolanie otec navrhovateľky ako osoba povinná výživou, a to voči výroku o zvýšení výživného a výroku o nedoplatku na zameškanom výživnom. Namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd nesprávne a neúplne zistil skutočný stav veci. Uviedol, že zvýšené výživné na 150 eur mesačne, vypočítané z potencionalného príjmu 5 eur/ hod. je pre neho úplne likvidačné. Stará sa o XX ročnú matku, ktorá je odkázaná na jeho osobnú pomoc a starostlivosť, žijú len z jej dôchodku. On nemá žiaden príjem a pri 24 hodinovej starostlivosti 7 dní v týždni nemá možnosť sa niekde zamestnať. Príjmy z predaja pozemkov v roku 2017 a 2018 už dávno s matkou spotreboval a o pozemok a senník, ktoré mu otec v minulosti daroval prebieha súdny spor. Je si vedomý zmeny pomerov u navrhovateľky, ale žiada súd o stanovenie výživného, ktoré bude úmerné jeho finančným možnostiam a schopnostiam, pričom tieto pomery sa aj v priebehu súdneho konania zhoršili, aj s ohľadom na prebiehajúcu exekúciu výživného. Žiadal o zmenu rozsudku a o zvýšenie výživného na primeranú sumu 70 eur, maximálne 80 eur mesačne, ktoré sa vynasnaží platiť v príslušných lehotách a to z dôvodu, že okrem toho, že sa stará o 88 ročnú matku, trpí na vážne ochorenie, kvôli čomu sa nemôže zamestnať a vybavuje si invalidný dôchodok. Zároveň žiadal zmeniť výrok rozsudku zameškaného výživného za obdobie od 23.10.2018 do 31.01.2019 na sumu 230,32 eur (70/31 dní x 9 dní + 3 x 70 eur), ktoré uhradí v šiestich splátkach po 38,38 eur do 6 mesiacoch od právoplatnosti rozsudku.

3. V odvolaní, podanom aj samotným otcom navrhovateľky, zdôraznil jeho ťažkú situáciu, keď sa stará o XX ročnú matku, nemá žiaden príjem, s matkou žijú z jej dôchodku a nechápe, z akého fiktívneho príjmu súd vyráta výživné na 150 eur, ktoré je pre neho likvidačné. Peniaze z predaja pozemku v roku 2017 už nemá a nevie, prečo by sa mali počítať, keď nie sú z účtovného roku 2018. O pozemok, ktorý predal za 8 000 eur prebieha súdny spor a rovnako aj pozemok o výmere 7 000 m², takže nevlastní nič, čo by mohol predať. Ďalej poukázal na to, že navrhovateľka sa sama vyjadrila, že nie je jej otec, zmenila si priezvisko, vzdala sa rodiny a jeho ako otca a teraz pýta peniaze od „cudzieho človeka“ na cigarety a luxusné bývanie v prenajatom byte, čo považuje za nemorálne. Aj to, že navrhovateľka s jej matkou dali exekúciu voči nemu kvôli 100 eur svedčí o ich charaktere. Nevie, či je nutné ho úplne existenčne zničiť. Dodal, že v prípade pozitívnej zmeny jeho finančnej situácie bude navrhovateľke platiť viac ako teraz, keď môže platiť len minimálne výživné.

4. K odvolaniu svojho otca sa prostredníctvom právneho zástupcu vyjadrila navrhovateľka. Uviedla, že odvolanie nepovažuje za dôvodné, keďže súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam, resp. k správne právnemu záveru, že od poslednej úpravy výživného došlo k podstatnej zmene pomerov na strane všetkých účastníkov konania, nakoľko vzhľadom na jej potreby vo veku 19 rokov a na potencionálny príjem otca cca 645 eur, ako aj na skutočnosť, že otec ďalšiu vyživovaciu povinnosť nemá, je výživné vo výške 150 eur mesačne adekvátne. Súd mal z vykonaného dokazovania preukázať, že otec mal príjem z predaja darovaných pozemkov v roku 2017 vo výške 10 000 eur brutto a v roku 2018 vo výške 8 000 eur brutto, pričom aj po predaji týchto pozemkov zostáva otcovi cca 7 000 m² obdobných pozemkov, po ktorých existuje dopyt, čo vyplýva aj z výpovede svedka A.. Tvrdenia otca, že žije so svojou matkou zo sumy 260 eur, sú podľa nej v rozpore so skutočnosťou, nakoľko je to nereálne s prihliadnutím na výšku bežných životných nákladov dospelých osoby, ale aj zdravotné problémy matky otca a jej výdavky na lieky. Hoci otec tvrdil, že sa nemôže zamestnať z dôvodu celodennej starostlivosti o matku, ako aj zo zdravotných dôvodov na jeho strane, nepredložil o tom doposiaľ žiaden dôkaz. Podľa nej je neštandardné, ak osoba, ktorá sa celodenne stará niekoľko rokov o rodinného príslušníka a nemá žiaden príjem, nepožiadala o opatrovateľský príspevok, na ktorý má nárok. Nehnutelnosti, ktoré vlastní jej otec sú zahrnuté v územnom pláne Mesta Považská Bystrica a sú určené na individuálnu bytovú výstavbu. Ich trhová cena je podstatne vyššia ako bola uvedená v kúpnej zmluve z 09.08.2017. Uvedené vyplýva aj zo svedeckej výpovede M. A., ktorý potvrdil, že o tieto nehnuteľnosti je veľký dopyt. Podľa nej je realita taká, že otec dlhodobo nepracuje z dôvodu, že má dostatok financií z predaja pozemkov, ktoré však odpredáva za inú cenu, ako je deklarované v kúpnych zmluvách, preto nie je nútený sa zamestnať. Dodala, že nie je pravdou, že by od otca pýtala peniaze na cigarety, keďže nefajčí a pokiaľ ide o bývanie, je pravdou, že býva s 3 študentkami v prenajatom byte, keďže nedostala internát, býva v izbe s ďalšou spolubývajúcou a nejedná sa o žiadny luxusný byt, keďže takmer v pôvodnom stave. Otec jej nad rámec výživného nikdy neprispel, v období letných prázdnin jej nezaplatil výživné a preto bola nútená podať návrh na exekúciu. Žiadala rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania.

5. K vyjadreniu navrhovateľky otec navrhovateľky prostredníctvom právneho zástupcu opakovane uviedol, že výživné zvýšené na sumu 150 eur je pre neho likvidačné. Opätovne zdôraznil jeho celodennú starostlivosť o 88 ročnú matku, kvôli čomu sa nemôže zamestnať. Príjmy z predaja pozemkov dávno spotreboval a žije s matkou veľmi skromne. Nie je pravdou, že navrhovateľke nad rámec výživného ničím neprispel, pričom v prílohe pripojil ústrižky poštových poukážok z predchádzajúcich rokov ako dôkaz o zaslaní finančných čiastok samotnej navrhovateľke mimo výživného, vtedy plateného k rukám matky navrhovateľky. Nevie, prečo navrhovateľka nepovie pravdu o svojom príjme z víkendov, keď pracuje ako servírka, ako aj o príjme jej matky a manžela matky. Dodal, že je schopný platiť len minimálne výživné, preto trval na zmene rozsudku a zvýšení výživného na sumu 70 eur s tým, že zameškané výživné v sume 230,32 eur mu bude umožnené zaplatiť v šiestich splátkach po 38,38 eur do 6 mesiacov od právoplatnosti rozsudku. Zároveň žiadal rozhodnúť o náhrade trov konania tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu.

6. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 65 a § 66 CMP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výroku o zvýšení výživného ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť, vo výroku o zročnom výživnom je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmeniť.

7. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval.

8. Podľa § 78 ods. 1, 3 Zákona o rodine, dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa zmenia pomery. Okrem výživného pre maloleté deti aj zmena alebo zrušenie výživného možno len na návrh. Pri zmene pomerov sa vždy prihliadne na vývoj životných nákladov.

9. Zmena pomerov ako hmotnoprávny predpoklad podľa ust. § 78 ods. 1, 3 Zákona o rodine môže spočívať na subjektívnych okolnostiach ako aj objektívnych okolnostiach, ktorá je závislá od ekonomickej situácie. Rovnako právna úprava v ust. § 157 Civilného mimosporového poriadku umožňuje súdu zmeniť rozsudky vo veciach výživného na návrh, ak sa zmenia pomery.

10. Súdna prax za právne významnú zmenu pomerov, ktorá má subjektívny charakter považuje výraznú zmenu v nákladoch na životné potreby oprávneného dieťaťa v závislosti od jeho veku, vzdelávania, aktivít, kultúrnych potrieb a konkrétne potreby dieťa, ktoré sú povinní uspokojovať jeho rodičia podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov (§ 62 ods. 2 Zákona o rodine).

11. Z ustanovení Zákona o rodine vyplýva, že tento zákon kladie dôraz na to, že rodičia majú vyvinúť všetko úsilie na to, aby v rámci svojich možností a schopností dosahovali taký príjem, z ktorého by mohli plniť výživné na deti v takom rozsahu, aby boli uspokojené ich odôvodnené potreby. Výdavky oboch na svoje vlastné zabezpečenie sú vo vzťahu k plneniu si vyživovacej povinnosti iba druhoradé a odôvodnené od toho, že obaja sú povinní prispievať na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností tak, aby v celom rozsahu pokryli potreby detí a aby tieto mali zabezpečenú dôstojnú životnú úroveň. Prvoradou povinnosťou rodičov je plnenie si vyživovacej povinnosti k deťom. Zákon o rodine kladie potreby pred potreby rodiča a potreby dieťaťa. Každý rodič má povinnosť v prvom rade zabezpečiť výživu detí a až následne právo využiť zostávajúce finančné prostriedky na uspokojenie svojich potrieb.

12. Po preskúmaní námietok, ktoré boli v odvolaní osobou povinnou výživou vznesené, je potrebné odvolacím súdom konštatovať, že tieto nie sú dôvodné.

13. Súd prvej inštancie v danej veci správne dospel k záveru, že vykonaným dokazovaním bola preukázaná zmena pomerov, odôvodňujúca zvýšenie výživného osoby povinnej výživou (otca) na navrhovateľku. Od posledného rozhodovania o vyživovacej povinnosti otca na navrhovateľku (zvýšení výživného), rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 17.08.2011, č.k. 8P/43/2011-40, ktorý nadobudol právoplatnosť 26.08.2011 a ktorým bola schválená rodičovská dohoda o zvýšení vyživovacej povinnosti otca na navrhovateľku zo sumy 16,60 eur na sumu 50 eur mesačne, uplynulo viac ako 7 a pol roka (v čase rozhodovania odvolacieho súdu 8 rokov). Navrhovateľka už nenavštevuje základnú školu (vtedy mala 12 rokov), ale vysokú školu mimo miesta bydliska, kde býva s viacerými študentmi v prenajatom byte, hradí cestovné vlakom a MHD v mieste školy, stravu, študijné potreby, poplatok za mobil, hygienické potreby. Jej odôvodnené potreby, ktoré pred súdom prvej inštancie preukázala, nepochybne vzrástli. Príjem matky navrhovateľky z polovičného úväzku v chránenej dielni je v sume 200 eur mesačne a čiastočný invalidný dôchodok v sume 124 eur mesačne (spolu 324 eur), pričom od posledného rozhodovania o výživnom došlo u nej k zmene v tom, že jej pribudla vyživovacia povinnosť k mal. W. U., narodenej XX.XX.XXXX. Navrhovateľka žije v spoločnej domácnosti s matkou, manželom matky a sestrou W.. Otec navrhovateľky - osoba povinná výživou v čase posledného rozhodovania o výživnom pracoval na farme u svojho otca, kde dosahoval príjem 200 - 300 eur mesačne, v súčasnosti nepracuje, nie je evidovaný n úrade práce, nemá žiaden príjem a stará sa o svoju XX ročnú matku, pričom žijú spolu z jej starobného dôchodku vo výške 260 eur mesačne. Otec navrhovateľky je vyučený ako zámočník, pričom podľa zistenia súdu sú na trhu práce voľné pracovné miesta v tejto profesii so uvádzanou hodinovou mzdou 2,70 eur a 5 eur. V konaní bolo preukázané, že otec navrhovateľky v roku 2017 predal nehnuteľnosť za 10 000 eur brutto a v roku 2018 nehnuteľnosť za 8 000 eur brutto, pričom podľa jeho tvrdenia uvedené peniaze už spotreboval a ohľadne posledne predávanej nehnuteľnosti sa beztak vedie súdny spor.

14. Súd prvej inštancie správne v zmysle ust. § 75 ods. 1 vety druhej Zákona o rodine v danej veci u otca navrhovateľky vychádzal z potencionálneho príjmu, ktorý by mohol dosahovať, ak by riadne pracoval. Tvrdenia otca navrhovateľky o tom, prečo nepracuje, ani odvolací súd nepovažoval za odôvodňujúce jeho bezpríjmovú situáciu a nemožnosť platiť (vyššie) výživné, keď v prípade, že sa aj stará o XX ročnú matku, mal by nárok na opatrovateľský príspevok od štátu, o ktorý však nepožiadala, príp. by sa sám mohol zamestnať a opatrovaním matky poveriť inú (čiastočne ním platenú) osobu a pokiaľ svoju nemožnosť pracovať odôvodňoval ďalej svojim zlým zdravotným stavom (a údajným vybavovaním invalidného dôchodku), ani tento napriek výzve súdu prvej inštancie nepreukázal žiadnymi relevantnými dôkazmi. Skutočnosť, že otec navrhovateľky už spotreboval kúpnu cenu za predané pozemky v roku 2017 a 2018 (10 000 eur a 8 000 eur brutto) nie je dôvodom, pre ktorú by súd nemal tento jeho príjem zohľadňovať do reálne vlastniacich finančných prostriedkov, ktorými je ovplyvňovaná jeho životná úroveň a schopnosť platiť výživné.

15. S poukazom na uvedené skutočnosti odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že zvýšenie výživného osoby povinnej výživou (otca) na navrhovateľku zo strany súdu prvej inštancie zo sumy 50 eur na sumu 150 eur mesačne s účinnosťou od 23.10.2018 bolo dôvodné a zodpovedalo zákonným kritériám určovania výživného, stanovenými Zákonom o rodine.

16. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zvýšení výživného podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

17. Pokiaľ ide o zročné výživné za obdobie od 23.10.2018 do 31.12.2018, keď v čase rozhodovania súdu prvej inštancie (14.01.2019) nebolo ešte splatné výživné za mesiac január 2019 (zvýšené výživné má otec platiť k rukám navrhovateľky do 25. dňa v mesiaci vopred, teda do 25.01.2019 mohol zaplatiť výživné za mesiac január 2019), odvolací súd toto vyčíslil do konca predchádzajúceho mesiaca , v ktorom bolo výživné zvýšené, pričom zároveň vypočítal dlh na zročnom výživnom ako rozdiel zo zvýšeného výživného (150 eur) a doposiaľ určeného výživného (50 eur), čo predstavuje za mesiace november a december 2018 po 100 eur mesačne (t.j. 2 x 100 eur) a za 9 dní mesiaca október 2018 sumu 29,03 eur (100 : 31 dní x 9 dní). Za uvedené obdobie potom predstavuje dlh na zročnom výživnom sumu 229,03 eur, ktorú odvolací súd uložil otcovi navrhovateľky zaplatiť k rukám navrhovateľky do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Preto v uvedenej časti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil.

18. O nároku na náhradu trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu. Každý z účastníkov si teda sám znáša trovy, ktoré v konaní platil. Odvolací súd nezistil v danej veci dôvody pre iné rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania.

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné .

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).